

Cartes

Essència de l'unionisme

Xavier Serra Besalú. GIRONA.

Per ser breu: l'essència del discurs del PP és que la unitat d'Espanya és un dogma intocable. Els motius són històrics i potser sentimentals, a més de legals: la Constitució signada després de la dictadura. Altres s'associen a aquesta idea: bona part del PSOE, la Rosa Díez y Ciutadans, entre altres. Aquesta és l'essència: la unitat és "no negociable", un absolut. La conseqüència operativa d'aquesta essència és que es seguiran emportant els diners que recaptin a Catalunya. No em sembla lògic. Cal canviar una de les dues coses, ja que la segona no agrada a ningú, ni al PP català, suposo.

Amors que maten

enric carcereny beltran. LLORET DE MAR.

És l'hora de parlar clar. Que ningú ho dubti. És el que demana l'ANC, a tots els partits partidaris de l'estat propi i de la independència, en les properes eleccions perquè moltes empreses i famílies no poden esperar més. L'únic partit que, si té la majoria absoluta en les eleccions plebiscitàries del 25 de novembre, és capaç de proclamar la independència la mateixa nit electoral és ERC. Aquest és el vot útil per ser un nou estat d'Europa i negociar la part del deute que ens correspon. La majoria dels catalans han dit que CIU no aguantarà perquè té massa condicionants, polítics i financers, i que sempre acabarà fent rebaixes o un mal acord, en nom del bé suprem, o del bé particular d'alguns. La vicepresidenta de la caverna diu que ens estimen. Deu ser pels diners, perquè no crec que sigui pels avions que espanten els pagesos. Els vaixells de guerra, que aborden els pescadors de Roses, o les amenaces i retallades en les més elementals necessitats socials i a la nostra llengua. I sort que ens estimen molt. L'última és la proposta d'eliminar els consolats catalans al estranger. Curiosament, la independència de Noruega envers Suècia va començar al voler suprimir aquesta els consolats noruecs a l'estranger. Avui Noruega és un dels primers estats d'Europa en benestar social. Només faltava el monarca, dient a l'Índia que convindria portar un ganivet a la boca. Jo em pensava que li agradaven més els fusells. Ja cal que els elefants indis estiguin ben amagats.

La dialèctica de Rajoy

Lluís Vilà Fernández. La Bisbal.

Totes les reflexions poden ser filtrades pel sedàs de les interpretacions particulars, sense menystenir l'objectivitat real d'allò que es reflexiona. Mariano Rajoy diu: "Catalunya és Espanya i Espanya també és dels catalans". Atenció, analitzem-ho. No és el mateix dir: "Catalunya és Espanya" que dir "Catalunya és d'Espanya"; la preposició "de" convida a interpretar sense dubtes que existeix una pertinença inequívoca de Catalunya vers l'Estat espanyol, en canvi, quan es diu "Catalunya és Espanya" es pot acusar ambivalència en les interpretacions: Perquè, si Catalunya és Espanya, no es pot interpretar que Espanya és de Catalunya? Gran errada, Sr. Rajoy. Segona, i més grandiosa i monumental, errada dialèctica: "Espanya també és dels catalans", confirma notòriament la primera de les errades comentades. En definitiva, qui estiugui atent als senyals s'adonarà que hi ha algun moviment global que està modificant i donant la volta a l'actual establishment.

El Diputat Sr. Boada, la Política i l'Antipolítica

Joan Ball-llosera Llagostera. Girona.

Llegeixo al Diari de Girona del 30 d'octubre que el Diputat Joan Boada es retira de la política i torna a l'àmbit de l'ensenyament, al temps que fa una crítica al moviment del 15-M i els indignats que el varen escridassar en el Parlament.

Entenc que el Sr. Boada trobaria raonable que els "indignats" escridassessin altres partits polítics, però no a vostè, que s'autoenomena defensor del mateix que demanen els indignats. Jo el comprenc quan diu que veure't maltractat per aquells als qui creus que representes fa mal, és normal que tingui aquest sentiment, però és que

vostè i el Tripartit quan estaven al Govern de la Generalitat no varen governar per crear una base sòlida perquè la gent es pogués sentir feliç de les polítiques d'esquerra solidàries que alguns aparenten defensar, sinó que varen governar per mantenir el seu propi estatus de privilegi, encotillant el territori de Catalunya amb lleis i més lleis, contràries moltes d'elles al sentit comú, les conseqüències d'algunes de les quals ara ja les està pagant el poble. Va ésser una mala època per Catalunya en què vostè va aportar la seva ideologia per aplicar-la a una manera de governar que només ha servit per enfonsar el país i hipotecar el futur dels nostres fills durant molts anys, a menys que aquell paradigma de caire mediambientalista que a vegades vostè assegurava que seria el nou pilar fonamental capaç d'aixecar encara més l'estat del benestar de la ciutadania, realment funcioni, cosa que ja no podem comprovar, perquè després de tant de temps governant, aquest nou concepte d'economia sostenible, no varen ésser capaços de posar-lo en marxa, però sí que en els seus preparatius previs han aconseguit estancar economies que ja funcionaven i, crear més despesa pública insostenible. Aquesta és la seva herència Sr. Boada, intenti entendre per què a vostè també el varen escridassar els indignats al Parlament, és perquè vostè, en aquells temps, no era diferent d'alguns altres.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/11/03/cartes/589065.html?utm_source=rss